

Η ομορφιά του ριψοκίνδυνου (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Η πνευματική ζωή είναι ενδιαφέρουσα επειδή είναι επικίνδυνη. Ανά πάσα στιγμή μπορεί να γίνουν οι έσχατοι πρώτοι και οι πρώτοι έσχατοι» (Αρχ. Βασίλειος Γοντικάκης).

Οι μεγαλύτεροι αγωνιούν συνήθως για τις υπερβολές των νέων, το απρόσεκτο οδήγημα, τις ριψοκίνδυνες εκδηλώσεις. Οι νέοι δεν βλέπουν λόγο γι' αυτή την αγχώδη συμπεριφορά, γιατί μέσα τους υπάρχει μια άλλη θεώρηση και δύναμη που υπερβαίνει τη λογική.

Όσο οι μεγαλύτεροι και να έχουν δίκαιο για την αντίδρασή τους, ξεχνούν όμως την ομορφιά του επικίνδυνου που βιώνουν οι νέοι με τις «τρέλες τους». Η αλήθεια βρίσκεται ασφαλώς στη μέση. Αλλά ο άνθρωπος δεν βαδίζει πάντα με τη λογική και με τον ενθουσιασμό. Αρκετές φορές κινείται προς τη μια μεριά, με ό,τι και να συνεπάγεται αυτό.

Τα πιο πάνω γράφονται ως αφορμή για να κοιτάξουμε προς την «Οδόν την απάγουσαν εις την Ζωήν», που 'ναι η διάβασή της δύσκολη και ωραία. Όσοι θελήσουν να τη βαδίσουν ξέρουν ότι χρειάζεται μια συνεχής εγρήγορση για να μην παρεκκλίνουν. Γνωρίζουν πως ο εαυτός τους «έγκειται εκ νεότητος επί τα πονηρά» και ότι εύκολα αφήνει την οδόν του Κυρίου και παραπαίει...

Αυτό μπορεί να δημιουργεί κάποτε μια κούραση και κρυμμένη δυσφορία. Όμως η προσοχή και η εγρήγορση δεν δημιουργεί μονοτονία! Άλλωστε οι στιγμές της χάριτος, η ειρήνη της καρδιάς και η ηρεμία του νου, αναδεικνύουν την «εντός ημών Βασιλεία» ως πραγματικότητα χειροπιαστή. Έτσι, ο αγώνας με τη Χάρη κάνουν ώστε να ζούμε σε κίνηση, σε ενδιαφέρον, σε κατάσταση ζωής κι όχι θανάτου.

Ο χριστιανός που κέντρο της ζωής του έχει το Χριστό κι όχι τον εαυτό του, δεν διαλύεται με τις πτώσεις του. Γνωρίζει και αποδέχεται το ευόλισθον και αδύνατο της ανθρώπινης φύσης του. Η μετάνοιά του, ως δυνατότητα ανάστασης και νέας πορείας, έχει μια φοβερή ομορφιά: τον κάνει να νιώθει ότι ξαναγεννιέται! Μια νέα μέρα αρχίζει πάλι!

Ό,τι και να πει κανείς για θέματα που είναι εμπειρικά, ασφαλώς θα υστερήσει στην απόδοση της πλήρους αλήθειας. Η πνευματική ζωή είναι εμπειρική. Γνωρίζει κανείς την ομορφιά της, όταν αρχίσει να τη ζει. Ούτε η αμαρτία ούτε η αδυναμία μας μπορούν να καλύψουν την ομορφιά της. Γιατί κέντρο αυτής της ζωής είναι η Αγία Τριάδα. Ο Θεός μας, ως Θεός των δυνάμεων και της αγάπης, συμπορεύεται μαζί μας χωρίς να μας αντικαθιστά.

Τίποτε στον κόσμο αυτό δεν είναι δεδομένο. Άσωτοι και διεφθαρμένοι, σκληροί και πωρωμένοι, άλλαξαν και με τη μετάνοια αγίασαν. Ηθικοί και πιστοί, πράοι και καλοκάγαθοι, με την απροσεξία και την επιπολαιότητά τους τα χάσαν όλα και «ομοιώθησαν τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις». Κανείς δεν μπορεί να επαναπαύεται στο «ένδοξον παρελθόν» του.

Ναι, η πνευματική ζωή έχει ενδιαφέρον πολύ. Καθόλου εφησυχασμό και ποτέ μονοτονία. Όσοι ζουν όντως πνευματική ζωή πορεύονται ως σχοινοβάτες, με το επικίνδυνο του εγχειρήματος και με την ομορφιά να βρίσκονται στα ύψη και να βλέπουν τον κόσμο «εν ετέρα μορφή».